

stærk inden for Arbejdernes Kredse, de ere nødt til at arbejde ret intensivt for at bjærge sig saa stor en Løn, at de kunne leve af den. De hade under de nuværende Former for Arbejdet ikke Tid til saaledes at overveje, om Konsekvensen af denne eller hin Handling skulde blive dette eller hint Ulykkestilfælde — i alt Fald kun meget sjældent — og derfor maa han tage Forholdene, som de ere, uden at underkaste dem nogen nøjagtig Diskussion med sig selv. Deraf bliver da Resultatet, at der fremkommer mange Ulykkestilfælde. Fordi det altsaa vil være saa uamaadelig vanskeligt at fastsætte Grænsen, og fordi man maa gaa ud fra, at ingen med Vilje gaar hen og paadrager sig nogen Legemsbestadigelse og i alt Fald ikke med Vilje viser en saa grov Skødesløshed og Nagtsomhed, at noget saadant som dette forefalder, have vi indskrænket os til at sige, at kun naar Staden er foranlediget af ham selv med Forsæt, ville vi udelukke ham. Naar f. Eks. en Mand har villet berøve sig Livet, men det ikke er lykkedes ham, eller Forholdene i det hele have været saaledes, at man med Sikkerhed kan sige, at det har han gjort med fuld Forsæt, bør efter vor Mening vedkommende være udelukket, ellers ikke. Maatte jeg til § 2 knytte den Bemærkning, da den henviser til § 7, som er Regeringens Forslag, at det Maskineri, som findes i § 7, forekommer os at være noget tungt. Vi have imidlertid ikke villet rette derved, men vi haabe, at man maa komme til, at ikke hele dette Maskineri bliver sat i Gang ved enhver lille Stade. Man vil altsaa derved kunne naa, at der i § 2 kommer til at staa, at den tilstatedømne kan henvises til Udvalget. Som man vil se af Forslaget, have vi sat en Grænse af 7 Dage, idet vedkommende først, naar Legemsbestadigelsen indskrænker Arbejdsvevnen ud over 7 Dage, har Ret til Understøttelse. Er Arbejdsvevnen ikke indskrænket ud over de 7 Dage, faar vedkommende ikke nogen Erstatning. Det er ganske naturligt, at en saadan Grænse maa sættes. Det, der maa søges naaet ved en Ulykkesforsikring, er, at vi ikke skulle betale for enhver bulden Finger, for enhver Bagatel, kort sagt, ikke uretliges hver Gang en Arbejder eller en anden kommer en Smule til Skade, og Staden kun varer en Dags Tid eller maaste lidt mere. Det, der her tilsigtes, er at komme til Hjælp, hvor Ulykkestilfældet er af den Art, at det virker trykkende paa den Arbejder, den Mand eller Kvinde, som det er overgaaet. Vi have i Overensstemmelse med hvad vi i sin Tid fremsatte i Endringsforslag, og hvad der i den Tid, siden Forslaget sidst var

fremme, er fremkommet, sat Grænsen til 7 Dage. Jeg har undersøgt, hvorledes Forholdet stiller sig her i Byen med Hensyn til Ulykkestilfælde, og hvorledes det i det hele taget staar i den Henseende, og da denne Undersøgelse kan have sin Betydning, skal jeg, for at den kan komme i Rigsdagstidenden — hvorved den bliver lettere tilgængelig for Medlemmerne — fremkomme med følgende Oplysninger: Der er her i København en Institution, som hedder „De samvirkende Sygekasser“. Den har for godt et Mars Tid siden udsendt Skemaer til samtlige under den værende Sygekasser for at indhente statistiske Oplysninger angaaende Ulykkestilfælde, deres Varighed og Art og i det hele taget, hvorledes de ere indtrufne. Disse Skemaer ere komne tilbage i udfyldt Stand fra 42 Foreninger med 45,395 Medlemmer. Man vil se, at det er temmelig store Tal, det drejer sig om. Det har vist sig, at fra den 1ste Juli 1894 til 30te Juni 1895 er der indtruffet 1,244 Ulykkestilfælde, som altsaa disse Foreninger have givet Erstatning for. Man vil heraf endvidere se, af hvilket Omfang denne Sag i Birteligheden er, og hvor stor Betydning en Ulykkesforsikring vil have for den arbejdende Klasse. Derfor tale disse Tal temmelig tydelig. Med Hensyn til Varigheden af Ulykkestilfældene er Forholdet dette, at 812 Tilfælde have været fra 1 til 20 Dage, hvilket vil sige, at Foreningen har udbetalt Understøttelse i fra 1 til 20 Dage: 310 Tilfælde have været fra 20 til 50 Dage, 84 Tilfælde fra 50 til 100 Dage og 28 i over 100 Dage. Endvidere har der været 10 Tilfælde, som ikke vare afsluttede endnu den 30te Juni 1895, og om hvilke det altsaa da ikke kunde ses, hvor længe de endnu vilde vare. Det, der har Betydning her, maa selvfølgelig være at se, hvorledes Forholdene stille sig under den første Afdeling, altsaa de Tilfælde, som have været fra 1 til 20 Dage; og jeg skal herom oplyse følgende: Der er et Tilfælde, der har været 1 Dag, 1 i 2 Dage, 47 i 4 Dage, 50 i 5 Dage, 63 i 6 Dage, 74 i 7 Dage, 63 i 8 Dage, 52 i 9 Dage, 66 i 10 Dage, 61 i 11 Dage, 59 i 12 Dage, 35 i 13 Dage, 48 i 14 Dage, 39 i 15 Dage, 32 i 16 Dage, 31 i 17 Dage, 46 i 18 Dage, 26 i 19 Dage og 18 i 20 Dage. Jeg fremkommer med disse Tal, for at de, som sagt kunne komme i Rigsdagstidenden, da det kan være, at de kunne være ærede Medlemmer til Nytte. Der er en Fejl ved denne Opgørelse, og det er, at man faar ikke i den at se Dødsfaldenes Antal. Sygekassernes Opgave er jo nemlig kun at hylde Hjælp i Sygdomstilfælde, og naar ved-